

Jako kapela i jako jednotlivci jsou ve věku, na nějž se později nostalgicky vzpomíná jako na „ta nejkrásnější léta“ — a umějí si to jaksepatří vychutnat. Folk, reggae, lidová písnička, rock, moderní kramářská píseň, melodram, koleda, častuška v původním znění, jazz, folk-rock, to všechno najdete v jejich repertoáru.

„A pracuje se ještě na blues a šansonu,“ upozorňuje Jarda Hnízdil, skladatel a textař, zakladatel a šéf Spolektivu, kapely studentů Českobudějovické Pedagogické fakulty. Čtyři schopní všeho, napadne vás při pohledu na šíří repertoáru téměř výhradně vlastního a po letmém nahlédnutí do některých textů.

Jenže tahle ležérnost, legrace a recese je jen slupkou, pod níž se rysuje evidentně solidní jádro. „My nejsme za-

měřením žádná sranda — kapela, máme dost písniček, které myslíme dopřady a kde se zpívá o vážných věcech,“ přesvědčuje Martin Jančura, který s Jardou hraje na kytaru. Do Spolektivu patří ještě Renata Švecová (zpěv, rytmika) a Lukáš Holec, houslista. Když dostali prostřednictvím dramaturga, který je viděl na Portě, přihlášku k soutěži o Olomoucký tvarůžek, bylo to tedy trochu překvapení a lákavá výzva. Vybrali vhodné

písničky, přijeli do Olomouce s představou, že tam zažijí něco velkolepého, viděli a slyšeli pořady, z kterých jim, jak sami říkají, bylo smutno. Odehráli své a odjeli, aby se z denního tisku druhý den dozvěděli, že zvítězili.

Aby nedošlo k nedorozumění: neodjeli proto, že by byli Olomouci znechucení, spěchali na koncert do Jindřichova Hradce. „Koncert je pro nás zdvůcky svátek, máme strašnou radost, když můžeme pro někoho hrát,“ tvrdí svorně a výraz jejich tváří téměř pouští pochybnosti o těchto slovech. Muzika je moc baví a nedokázali by soustředit se na jeden žánr. Potřebují se vyslovit ke světu, v němž žijí, ale také odvázat v některé z

Čím voní čerstvý tvarůžek

Čerství Tvarůžci: zleva Jarda Hnízdil, Renata Švecová a Martin Jančura. Lukáše Holece, v době našeho povídání, bohužel nepřítomného, zastupuje Jardova kytara. Foto Ladislav PRISTAS

mnoha recesistických písniček, jako je třeba Adamita reggae nebo Píseň o stupidním konci jedné princezny. „Program vlastně tvoříme až při koncertu, máme jen pár orientačních záchytných bodů. Podle toho, jaká je atmosféra a jak obecenstvo reaguje, zařazujeme v závěru písničky typu pakárny a vůbec nejkrásnější zážitek máme z koncertu, kde lidé i po našem prohlášení, že už opravdu nemůžeme, zůstali sedět a chtěli, abychom si s nimi popovídali a zahráli jen tak — to je pak ono!“ vypráví nadšeně Martin.

Tohle je na Spolektivu asi to nejsympatičtější: když „je to ono“, tak bylo cíle dosaženo, úspěch a neúspěch neberou jako otázku života a smrti. Myslí to s muzikou vážně, ale neberou sami sebe jako umělce mířící k nadpozemským metám. Pracovat na novém nápadu je radost a rozkoš, nikoli tvrdá řehole s pocitem odpovědnosti vůči lidstvu, jak se někdy leckterá naše hudební sdružení veřejnosti sama ráda prezentují.

Sami sobě manažery a agenturou, hrají zatím jak je kdo pozve; při našem povídání s údivem přišli na to, že kromě vysokoškolského klubu ještě nevystupovali v krajském městě. Teď si je chtějí přijít důkladně poslechnout. Nezmaří a eventuálně uvést jako hosty v některém svém koncertu. To je momentálně nejbližší naděje na to, že by to zase jednou „mohlo být ono“. A když to nevyjde — směla, ale nedá se nic dělat. Do čeho se pustíme teď?

Blanka PIRNOSOVÁ